

[Thestrup.]

hjælpe os i de vanskeligheder, hvori vi er, pege på den private opsparing. Jeg skal ikke sige meget derom. Vi i det høje ting kan vist sige om den, som det hed i en revysang fra mine unge dage: „Den har vor sympati, men den har ikke noget at ha' den i.“

Når vi skal være ganske ærlige, hvad har vi så i virkeligheden gjort for den private opsparing? Ja, vi siger alle nogle smukke ord om den, men hvor er de love, der skulle støtte den? Et tidligere medlem af det høje ting, min partifælle, gårdejer Chr. R. Christensen, skrev for nogen tid siden en lille artikel, jeg tror den hed: „Familien i Åkrogen“. Heri kom han bl. a. ind på det mærkværdige forhold, at når et menneske har sparet op, bliver han ringere stillet end den, der har brugt alt, hvad han har tjent, når det drejer sig om at komme i betragtning ved erhvervelse af et stats-husmandsbrug. Selv bortset fra dette er forholdet i dag jo det, at der er så få fordele forbundet med opsparing, at ungdommen gennemgående ikke interesserer sig derfor. Dette forhold burde rettes. Der foreligger et forslag fra banker og sparekasser vedrørende opsparing. Det er ikke kommet til behandling. Den præmieopsparingslov, der for tiden gælder, udløber til 1. januar, og den er ikke foreslået forlænget.

Må jeg nævne et andet forhold: udbyttebegrænsningsloven. Det ville dog sikkert være af betydning, om vi kunne interessere vor befolkning — derunder den del af befolkningen, der har de jævne indtægter — for at købe aktier. Et forsøg herpå er jo gjort med sammenslutningen „Alm. Investeringsinstitut“. Men så var det dog også rimeligt — hvad også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen pegede på — at tage denne lov op til revision. Er det nu rigtigt, når vi søger med lys og lygte efter investeringskapital, at opretholde udbyttebegrænsningsloven?

Det vil sikkert ikke overraske den højtærede minister, at jeg i denne forbindelse nævner tvangsopsparingen. Ministeren er så ivrig til at forsikre, at den er nødvendig. Det synes ikke mig så sikkert; og at den har været med til at standse investeringerne og bringe erhvervslivets aktivitet ned, kan ikke nægtes. Jeg tillader mig derfor

at foreslå den højtærede minister at overveje at give afkald på tvangsopsparingens anden halvdel. Med den statsfinansielle stilling, den højtærede minister har gjort rede for, skulle det vel ikke være umuligt. Jeg kan ikke lade være med at spørge: det er vel ikke den højtærede finansministers hensigt at lade denne tvangsopsparing blive permanent? Det er vel ikke sådan, at når nu loven herom udløber, får vi en forlængelse af den, så tvangsopsparingen efterhånden går over til at blive en ganske permanent foranstaltning?

Den højtærede finansminister endte sin tale med en udtalelse, der kun kan opfattes som en advarsel mod at stille lønkrav, som forhøjer omkostningsniveauet. Det er klogt af den højtærede finansminister at gøre det. Og jeg håber, at den højtærede finansminister vil stå fast på dette standpunkt, når kritikken herimod fra hans vælgere melder sig. Den højtærede statsminister fremsatte jo for to år siden en lignende udtalelse, men statsministeren stod ikke fast på den, og vi fik først en konflikt og derefter en lønforhøjelse, en lønforhøjelse, som den højtærede handelsminister har udtalt sin kritik af — jeg mener med rette.

Det er med stor bekymring, at vi ser en lønkonflikt i møde. De tab, der er forbundet dermed, er store; men navnlig er det af den allerstørste betydning, at der netop under de vanskelige forhold, vi er i, og som vi yderligere kommer i ved at indgå i et større marked, er det bedst mulige forhold mellem arbejdsmarkedets parter. Hertil kommer den forøgelse af vort ene hovederhvervs, landbrugets, vanskeligheder, som en forhøjelse af arbejdslønnen vil give. Mon ikke det er sådan, at den store del af befolkningen, især den del, der ikke hører til nogen af arbejdsmarkedets to grupper, igennem mange år gennemgående har set med velvilje på, at arbejderne fik deres løn forhøjet, navnlig for så vidt de grupper iblandt dem angik, der havde de dårligste lønforhold? En sådan velvilje tror jeg normalt vil være til stede. Men vi er jo netop ikke under normale forhold. Vi er under forhold, hvor en lønforhøjelse kan blive af skæbnesvanger betydning for vor konkurrenceevne og dermed for beskæftigelsen. Under sådanne forhold kan det næppe være i arbejdernes velforståede interesse at foranledige en arbejdskamp. De